

”Mitä minä nyt teen?” (Luuk. 16: 1-9)

”Mitä minä nyt teen?” kyslee epätoivoinen irtisanottu Jeesuksen vertauksessa. Mitä pitäisi tehdä, kun työ menee alta pois?

Kaiken loppu on lähellä. Tai ainakin kyse on eräänlaisesta henkilökohtaisesta maailmalopusta, suuresta pettymyksestä, häpeästäkin. ”Mitä minä nyt teen?”, voisi kysyä vastaavasti moni muukin epätoivoinen, oli sitten kyse työn menettämisestä, henkilökohtaisesta konkurssista, erosta, onnettomuudesta, vakavasta sairaudesta tai vaikkapa läheisen kuolemasta.

Monilla kysymys voi jäädä odottamaan vastaustaan. Jeesuksen rajun vertauksen taloudenhoitaja ei kuitenkaan jää neuvottomaksi kysymyksensä kanssa. Hän näkee tilanteensa, katsoo siitä huolimatta eteenpäin ja ryhtyy toimimaan.

Englanninkielinen evankeliumin käännös käyttää tästä taloudenhoitajasta nimitystä ”manageri”. En tiedä, onko kovin väärin verrata Jeesuksen ajan asioidenhoitajia, taloudenhoitajia nykyaikaisten huippu-urheiluseurojen tai maailmantähtien managereihin. Tietynlainen mielenkiintoinen yhteys näillä mielestäni voisi olla.

Jos nimittäin joku lähtee vaikkapa huippujalkapalloseuran manageriksi, joutuu hän väistämättä totuttautumaan ajatukseen, että jatkuva potkujen uhka on osa työtä. Alusta asti tehdään selväksi, että on tehtävä tulosta tai joutuu ulos. Vähänkin pidempi voitoton jakso tarkoittaa käytännössä väistämättä sitä, että selän takana aletaan puuhaamaan vaihtoehto B:tä. Harva manageri voi tuudittautua siihen, että luottamusta riittää loputtomiin. Siksipä viisaan ja ymmärtäväisen managerin on valmistauduttava siihen, että tulevaisuus voi olla kokonaan toisaalla kuin nykyisessä pestissä.

Mitä Jeesus haluaa opettaa kertomalla kovan ja tulostavoitteellisen maailman managereista? Tuskinpa ainakaan sitä, että meidän pitäisi vertauskuvan managerin tavoin keinotella, toimia epärehellisesti. Sen sijaan Jeesus tuntuu aika epäsovinnaisellakin tavalla ehdottavan, että manageri olisi meille esikuva siitä, että me tarvitsemme vaikeissakin elämäntilanteissa ymmärrystä ja viisautta, jotta voisimme rehellisesti nähdä tilanteemme, katsoa eteenpäin nähdäksemme oleellisen ja toimia sitten tilanteen vaatimalla tavalla.

Jeesuksen vertaus näyttää meille kuvan ihmistä – siis myös kristittyä – jatkuvasti uhkaavasta vaarasta. Elämänmuutosten, odotettujen tai odottamattomien vastoinkäymisten edessä saatan pettyä, menetän

tulevaisuuden näköalan. Ihmisenä kadotan helposti kykyni nähdä oleellisen. Minulta katoaa kyky nähdä horisontti – nimittäin *Jumalan lupauksen näköala*. ”Mitä minä nyt teen?” jään silloin kysymään.

Uskontunnustuksen lopussa kristikunta ja jokainen yksittäinen seurakunta viikoittain lausuu: ”Minä uskon syntien anteeksiantamisen, ruumiin ylösnousemisen ja iankaikkisen elämän.” Mitä me tällä tarkoitamme? Olisiko kyse vain jonkinlaisesta lapsenomaisesta toiveesta, haavekuvasta vai onko tämä toivo kristitylle todella oleellinen osa uskoa? Mihin tällaista uskoa siis tarvitaan? Eikö ole niin, että ilman tätä uskoa, uskoa tulevaan anteeksiannon ja iankaikkisuuden todellisuuteen, ilman toivon näköalaa olemme seurakuntalaisina ja kirkkona kuin mikä tahansa maallinen organisaatio, järjestö, jossa pohdimme hyvän elämän edellytyksiä vailla erityisempää tarkoitusta ja mieltä. Jos tätä tulevan toivoa ei ole, niin miksi nähdä vaivaa minkään vuoksi? Miksi ylipäättään luottaa Jumalaan ja hänen hyvyyteensä? Emmekö juuri silloin ole jumalattomia sanan varsinaisessa merkityksessä?

Usko ja toivo tulevaan todellisuuteen on välttämätön osa kristillistä uskonymmärrystä. Se mitä odotamme ja toivomme, se mitä näemme Jumalan sanaan luottaen edessämme, saa meidät näkemään merkityksen kaikelle. Eikä pelkästään itse antaman henkilökohtaisen merkityksen tai uskomuksen, vaan Jumalan lahjoittaman merkityksen, arvon kaikelle luodulle.

Elämme aikaa, jolloin jokaisella ja jokaisen valinnoilla on merkitystä sille, voiko maapallolla tai sen joissain osissa enää lainkaan elää. Tiedeyhteisön raportit maalaavat eteemme karua kuvaa siitä, mikä on maailman tulevaisuus, jos päästöjä ja hiilijalanjälkeä vain kasvatetaan, jos emme kierrätä ja säästä energiaa, jos emme tee ilmastoa ja luonnon monimuotoisuutta säästäviä konkreettisia tekoja. Aikataulua toimille ei voi enää venyttää, vaan on pakko toimia; mitä nopeammin ja radikaalimmin, sen parempi. Joka tapauksessa, jos mahdollista, on toimittava kaikella ymmärryksellä ja viisaudella – oveluudellakin.

Mutta jos – tai kun kaiken loppu on lähellä, mitä minä nyt siis teen? Vaikka Raamatun sana puhuu lopun läheisyydestä, tulevaan katsomisesta ja iäisiin asuntoihin pääsemisestä, se ei tässä kohden neuvo vain odottamaan maailman loppua siitä välittämättä ja heittämään tyhmän managerin tavoin niin sanotusti pyyhkeen kehään. Oikeastaan kokonaan päinvastoin: ”Pysykää kestävinä keskinäisessä rakkaudessaanne. [---] Olkaa nurkumatta vieraanvaraisia toinen toisellenne. Palvelkaa kukin toistanne sillä armolahjalla, jonka olette saaneet, Jumalan moninaisen armon hyvinä haltijoina.”, meitä neuvotaan. Tulevaisuuteen katsova ja Jumalaan luottava Jeesuksen seuraaja, näkee maallisen managerin tavoin tilanteensa todellisuuden, menee juuri *tämän vuoksi* eteenpäin, näkee Jumalan lahjojen mittaamattoman arvon ja tekee joka päivä kaikkensa välittääkseen rakkautta toisille ihmisille ja luomakunnalle.

Ennen kaikkea meidän on ymmärrettävä, että oleellista ei tässäkään messussa ja arjen elämässä ole siksi minun toiveeni ja kykyni, vaan se, että Jeesus Kristus antaa toivon, ja että Hän pystyy ja kykenee, silloinkin kun minä en pysty. Oleellista ei ole se, että minä näen ja ymmärrän, vaan että Jumala, joka kaiken lahjoittaa, antaa meille myös tarvittavan viisauden ja ymmärryksen toimia uskollisesti Jumalan lahjojen hoitajina.